

Sygn. akt VII U 1833/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2016 r. w Warszawie

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie wysokości emerytury

na skutek odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 października 2015 r. znak: E/25/(...)

- oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 1833/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonej M. R. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, tj. z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy wskazał, że obliczenie wysokości świadczenia w myśl art. 53 ww. ustawy ma jedynie zastosowanie do ustalenia wysokości emerytury obecnie przyznanej w miejsce dotychczas pobieranego świadczenia np. dotyczy ustalania wysokości emerytury przyznanej osobie, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury (przyznanej przed ukończeniem 60 lat życia dla kobiet lub 65 lat życia dla mężczyzn), dla osób które po przyznaniu pobieranego świadczenia podlegały, co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Taki sposób wyliczenia świadczenia dotyczy emerytur przyznanych na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej osobom, które urodziły się przed dniem 01 stycznia 1949 r. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. podstawę obliczenia emerytury, przyznawanej w wieku powszechnym stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Wobec tego, fakt przepracowania 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej pozostaje bez wpływu na sposób ustalenia wysokości emerytury przyznawanej w wieku powszechnym. Na tej podstawie, organ rentowy odmówił ubezpieczonej

prawa do przeliczenia pobieranego przez nią świadczenia emerytalnego (decyzja z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), k. 5 a.s., k. 395, tom II a.r.).

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczona **M. R.** domagała się przyznania prawa do przeliczenia przysługującej jej emerytury z zastosowaniem nowej kwoty bazowej (24%) zarówno do części socjalnej, jak i do podstawy wymiaru świadczenia. Odwołująca zaznaczyła, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, który w jej ocenie, w sposób niewłaściwy z powodu nieprawidłowego ustalenia podstawy prawnej, tj. niezastosowania art. 110 ust. 1.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 53 ust. 1 i ust. 3 i 4 cytowanej ustawy, uznał, iż fakt przepracowania 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej pozostaje indyferentny do sposobu ustalania wysokości podstawy emerytury w wieku powszechnym, co nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach, praktyce, a także spójnej i jednolitej linii orzecznictwa. Ubezpieczona zaznaczyła, że przyznane jej dotychczas świadczenie zostało ustalone według tzw. starych zasad, obejmujących przychód z wybranych 10 lat kalendarzowych oraz staż pracy, podczas gdy powinno ono zostać przeliczone w części socjalnej z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej (24%), obowiązującej w dacie zakończenia stosunku pracy. W konkluzji odwołania, ubezpieczona powołała się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2008r. (I UZP 1/08), zgodnie z którą, ubezpieczona pobierająca wcześniejszą emeryturę, która podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym lub rentowym, ma prawo do ustalenia wysokości emerytury według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury zarówno w zakresie tzw. części socjalnej, jak i części stażowej świadczenia (art. 53 ust. 1 i 4 w związku z art. 110 cyt. ustawy). Na tej podstawie, odwołująca zwróciła się o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego z zastosowaniem nowej 24% kwoty bazowej (24%) zarówno do części socjalnej, jak i do podstawy wymiaru świadczenia (odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 16 grudnia 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie, powołując się na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy zaznaczył, że w dniu 20 lipca 2015 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia według nowej kwoty bazowej po przepracowaniu 30 miesięcy po przyznaniu emerytury. Wskazał, że wysokość świadczenia ustalana w oparciu o art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma zastosowanie jedynie w sytuacji przyznawania emerytury osobie, która wcześniej miała ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, tj. przyznanej przed ukończeniem 60 lat dla kobiet oraz po przyznaniu pobieranego świadczenia podlegała, co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Podkreślił jednak, że przedstawiony sposób wyliczenia wysokości świadczenia dotyczy emerytur obecnie przyznawanych w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej, tj. dla osób urodzonych przed dniem 01 stycznia 1949 r. Przy czym dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1949 r. podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji, składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. W ocenie organu rentowego, z powyższego wynika zatem, że w niniejszej sprawie przepracowanie 30 miesięcy po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury pozostaje bez wpływu na sposób ustalenia wysokości emerytury przyznawanej w powszechnym wieku emerytalnym. Mając powyższe na uwadze, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), odmówił wnioskodawczyni prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej (odpowiedź na odwołanie z dnia 16 grudnia 2015 r. k. 9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. R., urodzona w dniu (...), w dniu 28 grudnia 2006 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do powyższego wniosku odwołująca załączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy, w tym świadectwa pracy z dnia 28 lipca 2003 r., 31 sierpnia 1995 r., 31 lipca 1995 r., umowy zlecenia z dnia 01 sierpnia 1995 r. i z dnia 17 lipca

1995 r., a także zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (wniosek z dnia 28 grudnia 2006 r. wraz z załącznikami k. 1-54, tom I a.r.).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku, organ rentowy na mocy decyzji z dnia 18 stycznia 2007 r., znak: E (...), przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 01 grudnia 2006 r., tj. od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o przyznanie świadczenia. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto zarobki z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od stycznia 1996 do grudnia 2005 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 221,00 %. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 31 lat i 10 miesięcy okresów składkowych. Obliczenie podstawy wymiaru świadczenia i jego wysokości nastąpiło przy zastosowaniu kwoty bazowej, wynoszącej 1.977,20 zł. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 1.977,20 \text{ zł} = 474,53 \text{ zł}$, $(382 \times 1,3\%)/12 \times 4.369,61 \text{ zł} = 1.808,14 \text{ zł}$. Razem świadczenie do wypłaty wyniosło 2.282,67 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na fakt kontynuowania przez odwołującą zatrudnienia, wskazując, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W kolejnych latach świadczenie ulegało zwiększaniu na skutek dokonywanych waloryzacji i przeliczeń w oparciu o przedkładane przez ubezpieczoną dokumenty. Ostatecznie na mocy decyzji z dnia 22 kwietnia 2010 r., znak: E (...), wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 3.979,50 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto zarobki z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od stycznia 1998 r. do grudnia 2007 r. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 247,99% przez kwotę bazową 2.716,71 zł co dało kwotę w wysokości 6.737,17 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 36 lat i 4 miesiące okresów składkowych i 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 2.716,71 \text{ zł} = 652,01 \text{ zł}$, $(436 \times 1,3\%)/12 \times 6.737,17 \text{ zł} = 3.181,97 \text{ zł}$, $(37 \times 0,7\%)/12 \times 6.737,17 \text{ zł} = 145,52 \text{ zł}$. Razem świadczenie do wypłaty wyniosło 3.979,50 zł (decyzja z dnia 18 stycznia 2007 r., znak: E (...), k. 65-66, decyzja z dnia 15 kwietnia 2008 r., znak: E (...), k. 113-116, decyzja z dnia 22 kwietnia 2010 r., znak: E (...), tom I a.r.).

W dniu 14 czerwca 2010 r. odwołująca M. R. złożyła w organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty zawieszonoego świadczenia od dnia 01 lipca 2010 r., tj. od momentu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, wynoszącego 60 lat. Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 21 czerwca 2010 r. znak: E (...), przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 01 lipca 2010 r. Wysokość emerytury została obliczona w analogiczny sposób, jak w treści decyzji z dnia 22 kwietnia 2010 r. znak: E (...), przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 247,99% oraz kwoty bazowej, wynoszącej 2.716,71 zł, co po pomnożeniu ww. wartości dało kwotę w wysokości 6.737,17 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 36 lat i 4 miesiące okresów składkowych i 3 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 2.716,71 \text{ zł} = 652,01 \text{ zł}$, $(436 \times 1,3\%)/12 \times 6.737,17 \text{ zł} = 3.181,97 \text{ zł}$, $(37 \times 0,7\%)/12 \times 6.737,17 \text{ zł} = 145,52 \text{ zł}$. Razem świadczenie do wypłaty wyniosło 3.979,50 zł. Wypłata ww. świadczenia nie została zawieszona. W kolejnych latach świadczenie podlegało stosownym przeliczeniom na podstawie przedkładanych przez ubezpieczoną dokumentów o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Organ rentowy przeliczał świadczenie z uwzględnieniem dotychczasowej kwoty bazowej, wynoszącej 2.716,71 zł oraz dotychczasowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 247,99% (podanie z dnia 14 czerwca 2010 r. k. 137, decyzja z dnia 21 czerwca 2010 r., znak: E (...), k. 139-142, decyzja z dnia 20 lipca 2010 r., znak: E (...), k. 149-152, decyzja z dnia 13 października 2010 r., znak: E (...), k. 161-162, decyzja z dnia 13 stycznia 2011 r., znak: E (...) k. 174-175 i następne k. 184-185, k. 190-191, k. 195, k. 200, k. 206, k. 211, k. 222, k. 243, k. 253-256, k. 263-266, k. 275-278, k. 301-303, tom I a.r.).

W dniu 20 lipca 2015 r. ubezpieczona M. R. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej 24%, obowiązującej w dacie zakończenia przez nią stosunku pracy, która w jej ocenie powinna zostać zastosowana zarówno do części socjalnej, jak i stażowej świadczenia. W uzasadnieniu ww. wniosku odwołująca wskazała, że po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury, pozostawała w zatrudnieniu od dnia 01 sierpnia 2010 r. do dnia 31 maja 2014 r., a więc przez okres 46 miesięcy. Wskazała, że z otrzymanych przez nią decyzji organu rentowego z dnia 10 czerwca 2014 r. i z dnia 08

lipca 2014 r., wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył przysługujące jej świadczenie z zastosowaniem nowej kwoty bazowej 24% wyłącznie do części stażowej świadczenia, natomiast nie została przeliczona część socjalna. Jednocześnie odwołująca zaznaczyła, że przy wyliczeniu podstawy świadczenia nie zostały uwzględnione jej zarobki w firmie (...) Sp. z o.o. w okresie od dnia 06 listopada 2006 r. do dnia 31 maja 2010 r. oraz od dnia 21 października 2010 r. do dnia 31 listopada 2010 r., gdzie pracowała na części etatu. Wskazała jednak, że nie posiada wykazu zarobków za ww. okres zatrudnienia (wniosek z dnia 20 lipca 2015 r. wraz z załącznikami k. 305-309, tom II a.r.).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku, decyzją z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonej M. R. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, tj. z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy wskazał, że obliczenie wysokości świadczenia w myśl art. 53 ww. ustawy ma jedynie zastosowanie do ustalenia wysokości emerytury obecnie przyznanej w miejsce dotychczas pobieranego świadczenia np. dotyczy ustalania wysokości emerytury przyznanej osobie, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury (przyznanej przed ukończeniem 60 lat życia dla kobiet lub 65 lat życia dla mężczyzn), dla osób które po przyznaniu pobieranego świadczenia podlegały, co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Taki sposób wyliczenia świadczenia dotyczy emerytur przyznanych na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej osobom, które urodziły się przed dniem 01 stycznia 1949 r. Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. podstawę obliczenia emerytury, przyznawanej w wieku powszechnym stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Wobec tego, fakt przepracowania 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej pozostaje bez wpływu na sposób ustalenia wysokości emerytury przyznawanej w wieku powszechnym. Na tej podstawie, organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do przeliczenia pobieranego przez nią świadczenia emerytalnego (decyzja z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), k. 5 a.s., k. 395, tom II a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczona M. R. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 2-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu, dokumenty w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Przy tym zaznaczenia wymaga, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny, a strony różniły się wyłącznie, co do oceny prawnej przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że istotny dla rozstrzygnięcia stan faktyczny sprawy jest niesporny, a jej istota sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy w ustalonym stanie faktycznym zawarte w odwołaniu żądanie przeliczenia emerytury od nowej kwoty bazowej w tzw. części socjalnej wobec przepracowania przez odwołującą po przyznaniu emerytury 30 miesięcy jest uzasadnione na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego zaprezentowanym w odpowiedzi na odwołanie z dnia 16 grudnia 2015 r. Zasadnie organ rentowy wskazał, iż należną wnioskodawczyni

emeryturę przyznano na podstawie art. 29 w związku z art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emeryturę tę przyznano wobec osiągnięcia przez wnioskodawczynię w dniu 02 lipca 2005 r. wieku 55 lat oraz wykazania wymaganego dla kobiet 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Przeliczenie tej emerytury ze względu na przepracowanie po jej przyznaniu 30 miesięcy nie jest jednak możliwe. W szczególności takie przeliczenie nie jest możliwe na podstawie art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej. Niemożliwe bowiem jest skorzystanie z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej w sytuacji pozostawania w ubezpieczeniu, przez okres co najmniej 30 miesięcy, już po nabyciu prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego. Wskazać bowiem należy, że art. 53 ust. 3 i 4 cytowanej ustawy został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego i ma on „jednorazowe” zastosowanie, na co uwagę zwrócił m.in. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2013 r. (III AUa 203/13). Przeliczenie, o którym mowa w treści powyższej regulacji dotyczy faktycznie jedynie uwzględnienia nowej kwoty bazowej do tzw. części socjalnej i to tylko wówczas, gdy po nabyciu prawa do świadczenia zainteresowany podlega przez okres, co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. Powyższy przepis nie stanowi samoistnej podstawy do obliczenia wysokości emerytury, ale jest związany z ustaleniem prawa do świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 października 2013 r., III AUa 393/13). Pomimo zatem pozostawania przez ubezpieczoną po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej w ubezpieczeniu przez okres 30 miesięcy, nie jest możliwe przeliczenie tej emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej. Przepracowanie 30 miesięcy po przyznaniu emerytury ma znaczenie jedynie przy ustalaniu prawa do kolejnej emerytury, pod warunkiem jednak, że przy obliczaniu wysokości kolejnej emerytury istnieje możliwość prawna zastosowania art. 53. W realiach rozpoznanej sprawy taka możliwość nie istnieje. Należy wskazać, iż zgodnie z art. 109 ustawy emerytalnej, na wniosek emeryta lub rencisty wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty ulega ponownemu ustaleniu wyłącznie na zasadach określonych w art. 110 – 113.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (ust. 3). Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4). W tym miejscu należy również odnieść się do treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. (I UZP 6/09), zgodnie z którą kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała, co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 cyt. ustawy). W niniejszym postępowaniu ubezpieczona dąży do kolejnego przeliczenia kwoty bazowej w związku z podleganiem, co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po nabyciu prawa do emerytury w wieku powszechnym. Jak już zostało jednak wskazane, przeliczenie określone w art. 53 ust. 4 w związku z ust. 3 ustawy ma charakter jednorazowy. Dotyczy tylko sytuacji, gdy ubezpieczony pobierał wcześniej rentę lub emeryturę (wcześniejszą lub w obniżonym wieku), po czym osiąga powszechny wiek emerytalny i występuje o przeliczenie emerytury w trybie art. 53 ust. 3 i 4. Tego typu sytuacja miała już miejsce w przypadku wnioskodawczynie i kwota bazowa w zakresie składnika socjalnego została już zgodnie z tym przepisem przeliczona po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego (60 lat). Powołany przepis nie znajduje kolejnego zastosowania po podleganiu przez okres co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po nabyciu prawa do emerytury w wieku powszechnym. Wynika to jednoznacznie z odwołania się przez art. 53 ust. 3, a co za tym idzie także ust. 4, do sytuacji, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy, czyli w przypadku wnioskodawczynie uzyskania prawa do emerytury w wieku powszechnym w przypadku wcześniejszego ustalenia prawa do emerytury wcześniejszej lub w obniżonym wieku.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń ubezpieczonej, przytoczonych w treści odwołania, to wskazać należy, że w przywołanej przez nią uchwale Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2008 r. (I UZP 1/08), Sąd ten co prawda dopuścił możliwość przeliczenia wysokości emerytury zarówno w części socjalnej, jak i części stażowej, po okresie podlegania przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, ale tylko w przypadku przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Sytuację tę wyjaśnił Sąd Najwyższy w cytowanej powyżej uchwale z 10 września 2009 r. I UZP 6/09, stwierdzając między innymi, że przepisy art. 53 i art. 110 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczą niezależnych regulacji ustawy emerytalnej, których sensu nie można korygować przez wzajemnie odwoływanie się jednej do drugiej. Art. 53 nie dotyczy ustalania podstawy wymiaru emerytury i już tylko w tym znaczeniu jest rozłączny z art. 110. Między przepisami art. 53 i art. 110 nie ma bowiem zależności ogólnej i szczególnej.

Zgodnie z art. 110 ust. 1 cytowanej ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Zatem, uwzględniając treść przepisu art. 110 ustawy emerytalnej, należy podkreślić, że warunkiem uwzględnienia zarobków przypadających w całości lub w części w okresie po przyznaniu świadczenia jest wykazanie wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w porównaniu do obliczonego poprzednio, tj. przy pierwotnym ustaleniu wysokości emerytury lub renty. Bezsporne jest w niniejszej sprawie, że odwołująca po przyznaniu emerytury od dnia 01 grudnia 2006 r., przepracowała, co najmniej 30 miesięcy. Na mocy decyzji z dnia 22 kwietnia 2010 r. wcześniejsza emerytura została jej przeliczona i wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 247,99%, którego wysokość była jednakowa do wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ustalonego przez organ rentowy w decyzji z dnia 21 czerwca 2010 r., mocą której ubezpieczonej zostało przyznane prawo do emerytury w wieku powszechnym. Skoro zatem nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy od poprzedniego, to brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia w oparciu o przepis art. 110 ust. 1 ustawy. Jednocześnie odwołująca nie spełnia wymogu z art. 110 ust. 2, albowiem od dnia ustalenia prawa do świadczenia, tj. od dnia 01 lipca 2010 r. do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, tj. do dnia 20 lipca 2015 r. odwołująca pobierała świadczenie emerytalne, które nie było w stosunku do niej zawieszona. Wskazać również należy, że organ rentowy dokonywał obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w oparciu o dostarczone przez odwołującą zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, w których wpisano wysokość wynagrodzenia za wskazane lata. Jeżeli podane tam kwoty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy, to rzeczą odwołującej było uzyskanie od istniejącego nadal pracodawcy odpowiedniej dokumentacji i wystąpienie do ZUS ze stosownym wnioskiem. W treści wniosku z dnia 20 lipca 2015 r. odwołująca wskazała jednak, że nie posiada wykazu zarobków za jej okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. od dnia 06 listopada 2006r. do dnia 31 maja 2010 r. oraz od dnia 21 października 2010 r. do dnia 31 listopada 2010 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 października 2015 r., znak: E/25/(...), nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

ZARZĄDZENIE

(...)